

בש"פ 5190/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5190/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 484-03-17 מיום
5.6.2017

תאריך הישיבה: י' בתמוז התשע"ז (4.7.2017)

בשם העורר: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

*

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) שהורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות התעללות בקטין בידי אחראי לפי סעיף 368ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש על ידי אחראי לפי סעיף 368ב(א) לחוק זה; ותקיפת חסר ישע על ידי אחראי (ריבוי עבירות) לפי סעיף 379, בנסיבות סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין - לגבי מעשים שנעשו לאחר התאריך 13.2.2007. כתב האישום כולל מבוא כללי וחמישה אישומים פרטניים המייחסים לעורר מעשי אלימות קשים והתעללות בשמונת ילדיו, בהיותם קטינים (להלן: הילדים), בתקופה שבין שנת 1999 ועד יום 13.1.2017 או בסמוך לכך. בתמצית יאמר כי על פי האמור במבוא הכללי לכתב האישום, בתקופה האמורה - בתדירות גבוהה ומשתנה - הכה העורר את ילדיו באמצעות ידיו ורגליו בכל חלקי גופם; והצליף בהם באמצעות חגורה, אבזם חגורה, מקל ונעליים. כמו כן, הואשם העורר בכך שנהג לזרוק ולשבור כלי אוכל וחפצים אישיים של הילדים; לקרוע את בגדיהם; ולקלל ולצעוק על הילדים במטרה לבזותם ולהשפילם. בנוסף, כתב האישום מונה חמישה אישומים פרטניים הנוגעים לחמש בנותיו (להלן: הבנות), כפי שפורט בכתב האישום.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטה מיום 9.4.2017 קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום; וכי קמה עילת מעצר בעניינו של העורר, נוכח העבירות המיוחסות לו המקימות חזקת מסוכנות, וכן בשל חשש משיבוש הליכי משפט. בצד האמור, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר באשר לאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

3. בתסקיר המעצר מיום 10.5.2017 (להלן: התסקיר מיום 10.5.2017) שנערך בעניינו של העורר העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להמשך התנהלות בעייתית כלפי בני משפחתו אם ישוחרר ממעצר. בהקשר זה התחשב שירות המבחן בטיב המעשים המיוחסים לעורר, במשך התקופה שבהם בוצעו ובהשלכותיהם; בכך שהעורר נהג בעבר באלימות כלפי אשתו; בכך שהעורר מכחיש באופן גורף את טענותיהן של הבנות; ומהעדר האמפתיה של העורר למצבן. נוכח דברים אלה מצא שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהעורר מחייבת "תנאי שחרור הרמטיים, עם הרחקה משמעותית מבית המתלוננות [הבנות - ע' פ']"; וכי חלופת מעצר בעניינו צריכה לכלול פיקוח אינטנסיבי שימנע, בין היתר, קשר ישיר או עקיף (באמצעות בני משפחתו) עם הבנות. בגדר התסקיר נבחנה חלופת המעצר שהציע העורר בבית חברו בירושלים, הרב יחזקאל מצפי, בפיקוח לסירוגין על ידו, על ידי חברו מר יצחק גוטליב ועל ידי אמו של העורר (להלן בהתאמה: הרב מצפי; גוטליב; והאם). באשר לחבריו של העורר, שירות המבחן ציין כי התרשם כי הם אנשים רציניים ואחראיים המבינים את תפקיד הפיקוח ומשמעותו, אך נוכח התייחסותם לכתב האישום המיוחס לעורר - ספק אם ביכולתם לפקח עליו באופן ההולם את רמת הסיכון הנשקפת ממנו. באשר לאם, צוין כי בשל הזדהותה העמוקה עם בנה, מעורבותה בסכסוך המשפחתי וחוסר יכולתה לגלות אמפתיה כלפי הבנות, הערכת שירות המבחן היא כי לא תוכל לפקח על העורר "באופן תמיכתי ומרגיע". עוד צוין בהקשר זה כי הבנות הדגישו בפני שירות המבחן את חששן מפני סבתן, אמו של העורר, ואת מעורבותה במשבר המעצר של אביהן. נוכח דברים אלה, מצא שירות המבחן כי החלופה המוצעת אינה מתאימה לרמת הסיכון הנשקפת מהעורר ועל כן נמנע מלהמליץ על שחרורו.

4. בדיון שהתקיים ביום 14.5.2017 בעניין חלופת המעצר, טען בא כוח העורר כי נפלו פגמים בהתנהלותה של

קצינת שירות המבחן שהכינה את תסקיר המעצר בעניינו (להלן: קצינת המבחן), ובכלל זאת, כי האחרונה שינתה את המלצתה בתסקיר בשל מעורבות של עובדת משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים, היא אחת מבנותיו של העורר. באת כוח המדינה מצדה סמכה ידיה על מסקנות שירות המבחן והדגישה כי טענותיו של העורר בדבר הפגמים שנפלו לשיטתו בתהליך הכנת התסקיר מבוססות על עדות מפי השמועה. בהחלטה מאותו יום קבע בית המשפט כי טענותיו של העורר יופנו לשירות המבחן ואם זה יראה לנכון יתייחס לאמור בתסקיר משלים. בצד זאת, דחה בית המשפט את בקשת בא כוח העורר לזמן את קצינת המבחן לחקירה.

5. בהתאם להחלטת בית המשפט, הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר משלים מיום 24.5.2017 (להלן: התסקיר המשלים מיום 24.5.2017) ובו התייחס לטענות העורר בדיון מיום 14.5.2017 וכן לחלופת מעצר נוספת שהוצעה על ידי העורר, בישיבת "נחת רוח" בבעלותו של מר אבנר טוניק (להלן בהתאמה: הישיבה וטוניק) הממוקמת בחצר ביתו במושב תפרח, תחת פיקוחם של טוניק; מר שמואל רפפורט, מנהל עמותת הישיבה המלמד בה ומתגורר בסמוך לה; ומר אמיתי סמואלסאן, תלמיד הישיבה המתגורר בה (להלן: חלופת המעצר בתפרח). לגבי מפקחים אלה ציין שירות המבחן כי הם אינם מכירים את העורר ואת הדינאמיקה המשפחתית במקרה, ועל כן העריך כי יתעורר אצלם קושי לזהות מצבי סיכון אפשריים. מנגד שירות המבחן עמד על כך שמדובר בחלופת מעצר הרמטית ומרוחקת כנדרש בנסיבות המקרה; ועל כך שהמפקחים מודעים לצורך בפיקוח אינטנסיבי על העורר, ומבינים את החשיבות במניעת יצירת קשר מצד העורר עם הבנות. סופו של דבר, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופה זו. זאת, בהסתמך על התרשמותו שלפיה העורר הינו אדם מניפולטיבי, בלתי אמין ובעל התנהגויות קיצוניות ובלתי צפויות; על הערכתו את רמת הסיכון לפגיעה בבנות ולהישנות העבירות כמשמעותית; ועל כך שהחלופה המוצעת אינה מגובה ביכולת אמון מצד המפקחים בעורר.

באשר לפגמים הנטענים שנפלו בהתנהלותו של שירות המבחן עובר להכנת התסקיר מיום 10.5.2017, צוין כי בניגוד לטענת העורר, נציגי שירות המבחן ציינו במהלך הפגישה שהתקיימה עם העורר, בני משפחתו והמפקחים שהוצעו מטעמו, כי המלצה סופית בעניינו תגובש לאחר פגישה עם הבנות. בהקשר זה צוין כי המלצת שירות המבחן מבוססת בין היתר על הערכת רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם, וזו נקבעת לאחר איסוף כלל הנתונים הרלוונטיים ובכלל זאת לאחר פגישה עם המתלוננים ועם המפקחים המוצעים בחלופת המעצר. לכן, לא היה באפשרותו של שירות המבחן ליידע את העורר כי עתידים להמליץ על שחרורו ממעצר כבר בפגישה עמו. עוד ציין שירות המבחן כי בשיחות טלפון שנציגיו ניהלו עם אחת מבנותיו של העורר, עלה כי זו חוששת מהאם, סבתה, וחשש זה הועלה בפגישת שירות המבחן עם האם, שהתבקשה להתייחס לאמור.

6. לאחר קבלת התסקיר המשלים מיום 24.5.2017, התקיים דיון נוסף בעניינו של העורר, שבמסגרתו שמע בית המשפט את המפקחים המוצעים בחלופת המעצר בתפרח ואת טענות הצדדים בנוגע לאמור בתסקיר הנדון. בהחלטה מיום 5.6.2017 קבע בית המשפט כי אין מקום להורות במקרה דנא על שחרור העורר לחלופת מעצר ולפיקח הורה על מעצרו עד תום ההליכים. נקבע כי התרשמות שירות המבחן מהעורר כאדם מניפולטיבי ובלתי אמין, אשר ישנו קושי לחזות את התנהגותו הקיצוניות, כמו גם חומר ראיות בתיק, מביאים למסקנה כי לא ניתן לתת אמון בעורר במידה הנדרשת לשחרורו לחלופת המעצר בתפרח. לכך הוסיף בית המשפט כי הבנות מודאגות משחרורו של העורר וכי קיים חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים, וגם בכך יש כדי לתמוך בהותרת העורר במעצר.

טענות הצדדים

7. לטענת העורר שגה בית משפט קמא בקבעו כי לא ניתן לשחררו לחלופות מעצר. נטען כי לא היה מקום להסתמך על תסקירי שירות המבחן בעניינו נוכח הפגמים שנפלו בהם לשיטתו. בפרט נטען כי קצינת המבחן חזרה בה מכוונתה להמליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בתסקיר מיום 10.5.2017 לאחר פגישה עם אחת מבנותיו, בת שירות לאומי בשירות המבחן (להלן: בת השירות); וכי קצינת המבחן שהכינה את התסקיר האמור נמצאה במצב של ניגוד עניינים, ולכן יש לפסול תסקיר זה, במיוחד בשים לב לכך שזו נמנעה מלגלות פרט זה בתסקיר מיום 10.5.2017. בנוסף נטען כי שתי הבנות שעמן שוחח שירות המבחן לצורך הכנת התסקירים אינן מתגוררות בבית המשפחה מזה שנים ארוכות, וכי חלף זמן רב מאז אירוע האלימות האחרון שאלה ייחסו לעורר במסגרת כתב האישום, ומשכך אין להעניק לדבריהן משקל בשאלת שחרורו ממעצר. כמו כן, העורר טוען כי מסקנת בית המשפט בדבר מידת האמון הנמוכה שיש ליתן בו אינה מבוססת, בין היתר משזו נסמכת על הערכת שירות המבחן בנושא זה, הנלמדת מהתסקיר המשלים מיום 24.5.2017. זאת, על אף שבתקופה שבין עריכת שני התסקירים לא נערכה פגישה נוספת בין העורר לבין קצינת המבחן ולא הוצג טעם לשינוי זה בהתרשמות שירות המבחן מהעותר. עוד טוען העורר כי יש להורות על שחרורו ממעצר מחמת הפליה שנוקטת המשיבה ביחסה אליו בהשוואה לאשתו. בהקשר זה נטען כי גם כלפי אשתו, הופנו טענות למעשי אלימות כלפי הילדים, ואילו היא שוחררה ממעצר ללא תנאים מגבילים וחזרה להתגורר עמם. העורר מדגיש כי יסודה של התנהגותו כלפי ילדיו ב"דרישות חינוכיות".

למען שלמות התמונה יוער כי הודעת הערר מתייחסת גם לחלק מן המסקנות שאליהן הגיע בית משפט קמא בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר (בהחלטה מיום 9.4.2017). מכל מקום, הערר עצמו מכוון, כפי המצוין בו, אך להחלטת בית המשפט מיום 5.6.2017 בעניין האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר. כך גם הערתי במסגרת הדיון שהתקיים לפניי, והעורר לא ביקש לחלוק על כך.

8. בדיון לפניי טענה באת כוח המשיבה כי יש להותיר את החלטת בית המשפט המחוזי על כנה, בין היתר בהסתמך על האמור בתסקירים שהוכנו בעניינו של העורר שלא באו בהמלצה לשחררו לחלופת מעצר. המדינה הבהירה כי טרם ניתנה החלטה באשר להגשת כתב אישום נגד אשתו של העורר וכי הדבר מצוי על שולחנה של פרקליטות המחוז. מכל מקום, צוין כי המעשים המיוחסים לה לא מקימים עילת מעצר. עוד הודגש כי החלופה בבית הרב מצפי בירושלים נפסלה על ידי שירות המבחן, וזו לא נותנת מענה לחשש משיבוש הליכי משפט. אשר לטענות בדבר התנהלות שירות המבחן בהליך דנא, נטען כי בת השירות אינה עובדת בשירות המבחן למבוגרים אלא בשירות המבחן לנוער, הם שני שירותים נפרדים; וכי אין מקום לשנות מהתסקירים הקודמים שהוגשו בעניינו של העורר.

בתום הדיון הוריתי על הכנת תסקיר משלים מטעם שירות המבחן למבוגרים - הגב' ברכה וייס (להלן: גב' וייס) - בעניינו של העורר, שיתייחס לנושאים שעלו בהודעת הערר ובדיון.

9. בהתאם להחלטתי מיום 4.7.2017 הגיש שירות המבחן למבוגרים תסקיר משלים מיום 19.7.2017 (להלן: התסקיר המשלים מיום 19.7.2017), שבו התייחסה גב' וייס לבדיקה שביצעה בדבר טענות העורר. בבדיקה נמצא כי בהתנהלותה של קצינת המבחן לא נפל פגם של ניגוד עניינים או משוא פנים; כי האבחון שנערך בענייניו של העורר היה ענייני; וכי לא עלה צורך להעברת הטיפול במקרה דנא לעובד אחר בשירות המבחן. עוד הודגש כי קצינת המבחן לא הכירה את בת השירות עובר לפגישתה עמה לצורך הכנת התסקיר; וכי היותה של אחת מבנותיו של העורר בת שירות כאמור נודעה לקצינת המבחן אך ביום הפגישה עמה, על ידי מעסיקתה של האחרונה - קצינת המבחן המחוזית לנוער (להלן: המעסיקה). בשיחה שנערכה בין קצינת המבחן לבין המעסיקה, סיפרה האחרונה על הכרותה עם בת השירות וציינה כי זו שיתפה אותה באירועי האלימות שעברה לאורך השנים. קצינת המבחן דיווחה לממונה עליה על אודות השיחה האמורה. גב' וייס ציינה כי לפי התרשמותה, הפנייה מצד המעסיקה, קצינת המבחן המחוזית לנוער, לקצינת המבחן בעניין בת השירות, הייתה כשל כל מעסיקה המבקשת להביא את מצב הנפגעת לפני קצינת המבחן האמונה על הכנת תסקיר; וכי כך אף התייחסה קצינת המבחן לפנייה. בנוסף, מספר ימים לאחר הדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי יצרה בת השירות קשר עם קצינת המבחן ותהתה בדבר תוצאות הדיון. מלבד שיחה זו והפגישה שערכה קצינת המבחן עם בת השירות לצורך הכנת התסקיר - לא היה בין השניים קשר.

עוד צוין כי קצינת המבחן הייתה נתונה ללחץ רב מצד משפחתו ומקורביו של העורר, אשר הרבו פניות אליה, אך כי לאלה לא הייתה כל השפעה על האמור בתסקירים, ומשכך לא הייתה כל עילה להעברת התיק לטיפולו של קצין מבחן אחר. באשר לטענת העורר שלפיה קצינת המבחן חזרה בה מן הכוונה להמליץ על שחרורו, ציינה גב' וייס, כי קצינת המבחן לא ציינה בפני העורר ובני משפחתו את עמדתה הקונקרטי בעניין ההמלצה אלא הבהירה את התהליך המקובל והאופציות השונות הנבדקות; וכי במקרה דנא, בניגוד לסדר המפגשים הנהוג בשגרה ונוכח סד הזמנים הצפוף וקושי באיתור הבנות, פגשה קצינת המבחן במפקחים המוצעים עובר לפגישתה עם הבנות. בסוף הדברים ציינה גב' וייס כי מן הברור שערכה עולה כי התסקירים בענייניו של העורר מקצועיים ונטועים באבחון שערכה קצינת המבחן ובהערכת הסיכון.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בערר ובצרופותיו, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, מצאתי כי דין הערר להתקבל באופן חלקי כפי שיפורט להלן. כאמור, בענייניו של העורר קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וכן קמה עילה למעצרו, הן נוכח חזקת המסוכנות הסטוטורית המנויה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), הן בשל חשש לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים בנסיבות העניין. המחלוקת בערר שלפניי מצומצמת אפוא לשאלה אם תוכל אחת מהחלופות שהציע העורר להגשים את מטרת המעצר ולהפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו. בהקשר זה יוער כי אכן, בענייניו מיוחסות לעורר עבירות אלימות במשפחה המקימות חזקת מסוכנות סטוטורית, אולם בכך אין כדי למנוע אפירורית בחינתן של חלופות מעצר, וזאת בזירות המיוחדת המתבקשת במקרים מעין אלה ותוך התייחסות למצבם של המתלוננים (בש"פ 6849/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (23.10.2013); בש"פ 6190/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט והאסמכתאות שם (5.9.2010)). משכך, בדיון עמד בית המשפט המחוזי על כך שפסיקתנו מורה לבחון חלופות או מעצר בפיקוח אלקטרוני גם במקום שבו מדובר בעבירות קשות אשר מסוכנות גלומה בהם. בהקשר זה נתתי דעתי גם לעברו

הפלילי הבלתי מכביד של העורר בעבירות אלימות, שעניינו, כעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.6.2017, עבירה של תקיפה סתם משנת 2000.

11. המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום חמורים, ואף שירות המבחן העריך את רמת הסיכון לפגיעה בבנות ולהישנות העבירות כמשמעותית. עמדת שירות המבחן בתסקירים שהוגשו מטעמו הייתה כי אין בחלופות שהוצעו על ידי העורר כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת ממנו ועל כן לא המליץ על שחרורו. אמנם, הלכה עמנו כי לא בנקל יסטה בית המשפט מהמלצה שלילית של שירות המבחן (ראו למשל בש"פ 9573/09 סלימאן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.12.2009)). יחד עם זאת, כידוע, בית המשפט אינו כבול בהמלצותיו של שירות המבחן בתסקירו, וזה מהווה כלי עזר סטוטורי העומד לרשות השופט בעת גיבוש החלטה בשאלת שחרורו של נאשם לחלופת מעצר (בש"פ 3161/10 מדינת ישראל נ' מהרבנד, פסקה 22 (2.5.2010); בש"פ 3830/09 ידאעי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.5.2009)). עיון בתסקירים מטעם שירות המבחן מלמד כי לא נשללה האפשרות לשחרר את העורר לחלופה הרמטית ואינטנסיבית, שתהווה את המסוכנות הנשקפת ממנו ותמנע יצירת קשר בינו לבין בנותיו. בענייננו, מצאתי כי מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, בכפוף לתנאים שלהלן, בבית הרב מצפי בירושלים ובפיקוח של אחד מהמפקחים - הרב מצפי וגוטליב - בכל שעות היממה, תוך איסור מוחלט על העורר לעשות שימוש במכשיר טלפון נייד או נייד, במחשב או בכל אמצעי תקשורת אחר, ותוך איסור יצירת קשר עם הילדים ואשתו, במישרין או בעקיפין, מאיין במידה מספקת את המסוכנות הנשקפת מהעורר ואת החשש משיבוש מהלכי משפט על ידו. כזכור, בתסקיר המעצר מיום 10.5.2017 נקבע כי מפקחים אלה הם אנשים רציניים ואחראים אשר מבינים את משמעות הפיקוח. שירות המבחן הסתייג מהרב מצפי ומגוטליב משום שסבר כי הם משוכנעים בכך שהעורר אינו מסוגל לנהוג באלימות כלפי ילדיו ובכך שנסיונות מעצרו נוגעות לרצונה של אשתו להשפיע על הסכם הגירושין. על כן לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את העורר לחלופה זו. אינני סבור כי הסתייגות אחרונה זו מהמפקחים מצדיקה את פסילת האפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית הרב מצפי בירושלים, בשים לב הן להתרשמות הכללית החיובית של שירות המבחן מהמפקחים האמורים ומהפנמתם את תפקיד הפיקוח; הן לכך ששהייתו של העורר בבית תהיה נתונה לפיקוח אלקטרוני וכפופה למגבלות חמורות על גישתו לאמצעי תקשורת ואיסור יצירת קשר, במישרין או בעקיפין, עם הילדים ועם אשתו; הן לריחוק החלופה מבית המשפחה, אשר כעולה מכתב האישום, נמצא בתל אביב; והן בהינתן הגבולות הברורים שהוצבו לפני העורר והמפקחים, המציבים מתווה ברור וחד משמעי לביצוע משימת הפיקוח. בשים לב לדיוננו עד כה, אעיר כי שוכנעתי כי מתקיימים בנסיבות העניין אותם "טעמים מיוחדים" כנדרש לפי סעיף 22(ב) לחוק המעצרים, המאפשרים להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני של מי שנאשם בעבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג) לאותו החוק.

בטרם חתימה אוסיף, אשר לפגמים שלהם טען העורר בתהליך הכנת תסקיר המעצר בענייניו, כי בהתאם להחלטתי מיום 4.7.2017 נערך ברור מקיף ויסודי של טענות העורר בתסקיר נוסף. בתסקיר זה, ציינה גב' וייס כי לאחר שבדקה את השתלשלות האירועים מצאה כי קצינת המבחן שהכינה את התסקיר בעניינו של העורר לא נמצאה בניגוד עניינים ולא היה מקום להעברת הטיפול במקרה לקצין אחר. יוער כי נראה שהיה מקום לפרט בגדרי התסקיר מיום 10.5.2017 את דבר הפנייה מטעם מעסיקתה של בת השירות לקצינת המבחן ואת האופן בו טופלה פנייה זו. בצד האמור יוזכר כי כפי שציינה גב' וייס, קצינת המבחן דיווחה על הפנייה האמורה לממונה עליה ולא נמצא כי יש בכך כדי להצדיק העברת הטיפול לגורם אחר. נוכח התסקיר המקיף של גב' וייס - שבחנה גם את התשתית המקצועית במלואה כמו גם את ההמלצה בתסקיר והערכת הסיכון - לא מצאתי כי יש להטיל דופי במסקנותיו המקצועיות של שירות המבחן, גם אם אלה לא אומצו במלואן מהטעמים עליהם עמדתי לעיל. נוכח התוצאה שאליה הגעתי, למותר הוא להידרש

לטענות הנוספות של העורר בתגובתו מיום 26.7.2017 לתסקיר המשלים מיום 19.7.2017, אותה ביקש לצרף ברשות.

12. סוף דבר: אני מורה על השבת עניינו של העורר לבית המשפט המחוזי לצורך קבלת דיווח מאת מנהל הפיקוח האלקטרוני כאמור בסעיף 22ב(ג) לחוק המעצרים בדבר האפשרות כי העורר ישהה בפיקוח אלקטרוני בביתו של הרב מצפי בירושלים, בפיקוח אחד המפקחים שצוינו לעיל משך כל שעות היממה. אם ימצא כי ניתן לעצור את העורר בפיקוח אלקטרוני כאמור, אני מורה כי יעשה כן בכפוף לתנאים אותם יקבע בית המשפט המחוזי וביניהם התנאים שציינתי מעלה בדבר איסור יצירת קשר של העורר עם הילדים ועם אשתו ואיסור על גישתו לכל אמצעי תקשורת. עד להחלטה משלימה כאמור יישאר העורר במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ז (30.7.2017).

שׁוֹפֵט
